

mener vi, at det er arbejdsmarkedets parter, der fortrinsvis skal løse det problem.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Susanne Clemensen som ordfører.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil starte med at sige, at vi i CD naturligvis tilslutter os en deling af lovforslaget, som det også fremgår af betænkningen til lovforslaget.

Grunden til, at jeg tager ordet, er, at jeg gerne vil give en lille stemmeforklaring til, hvordan CD vil stemme her ved tredjebehandlingen.

Vi nævnte under førstebehandlingen, at vi naturligvis påtager os et ansvar for at gennemføre EU's deltidsdirektiv. Vi mener faktisk også, at der ligger nogle meget positive elementer i det deltidsdirektiv, men vi var kritiske over for den del, der vedrørte en nedsættelse af timegrænsen i funktionærloven, vi følte os ikke overbevist om på det tidspunkt, at det var en del af deltidsdirektivet, og at det var nødvendigt at gennemføre.

Den del af forslaget har vi trods adskillige møder og forskellige svar fra arbejdsministeren stadig væk ikke ændret holdning til. Vi føler os ikke overbevist om, at det er en del af gennemførelsen af EU-deltidsdirektivet. Derfor vil vi stemme imod den del af lovforslaget, der vedrører ændring af timegrænsen i funktionærloven.

Når vi siger, at vi hverken vil stemme for eller imod det under A nævnte lovforslag, hænger det sammen med det, som Venstre og De Konservative tidligere har været inde på her i dag, at vi faktisk finder, at den procedure, der er gået forud for vedtagelsen af EU's deltidsdirektiv, er dybt kritisabel. Og vi kan fuldt ud tilslutte os de meget kritiske bemærkninger, der er kommet fra Venstre og De Konservative i denne her sag.

Først efter at der var afgivet mandat i Europaudvalget, fik vi et notat fra Arbejdsministeriet, hvor man skrev, at man ikke kunne udelukke, at det ville være nødvendigt på et senere tidspunkt at ændre funktionærlovens timegrænse.

Men som sagt finder vi ikke, at der er noget i selve deltidsdirektivet, der begrundes en ændring, og derfor stemmer vi imod den del.

Keld Albrechtsen (EL):

I Enhedslisten vil vi naturligvis under ingen omstændigheder være med til at gribe ind i danske arbejdsmarkedsforhold på baggrund af diktater fra EU. Det skal vi ikke ind på.

Jeg hørte godt hr. Ole Sohns kunstfærdige forklaring om, at nu var det desværre sådan, at virkeligheden havde udviklet sig, og ganske vist havde der været en enighed om, at det ikke skulle foregå ved lovindgreb, men ved arbejdsmarkedets parter, men sådan var virkeligheden ikke mere, og så måtte vi desværre fremover se i øjnene, at arbejdsmarkedslovgivning i EU bliver med efterfølgende lovindgreb.

Det bliver ikke med Enhedslistens gode vilje. Men desværre er det jo sådan, dansk EU-politik normalt er. Man siger til befolkningen, at man har en model – i det her tilfælde den danske model for arbejdsmarkedet – når der skal være folkeafstemninger. Bagefter viser det sig så, at det, man sagde, kunne man ikke stå inde for. Så siger man: Nå, ja, men toget er kørt, instoget dundrer af sted, og vi må se virkeligheden i øjnene, og så må vi da ind og have en lille smule indflydelse på det, når vi nu alligevel smadrer ned ad glidebanen.

Det, må jeg sige til hr. Ole Sohn, er vi altså ikke indstillet på fra Enhedslistens side.

Man kan naturligvis ændre en timegrænse i en funktionærlov, som er et dansk anliggende. Der er en regel med 15 timer. Hvis der er et flertal i Folketinget, der ønsker at ændre den til 8 timer, er det fint nok, men at lovimplementere noget, som man på forhånd har sagt ikke skulle lovimplementeres, duer ikke, og derfor er det udmærket at få det her opdelt.

Det er ganske udmærket med hensyn til det, som nu er sket i den her sag, men jeg har et spørgsmål til arbejdsministeren, og det er også på baggrund af hr. Bjarne Laustsens udtalelser om, at hvis ikke vi lovimplementerer, er der en frist, og så risikerer den danske stat erstatningsansvar. Betyder den her sag, at vi fremover igen kan opleve den situation, at vi får en fortolkning fra regeringen, i det her tilfælde i 1997, som så i år 2001 efterfølgende viser sig at være hamrende forkert, og så kommer man med en ny fortolkning, og så får vi at vide, at hvis ikke vi retter os efter EU, så pådrager den danske stat sig et erstatningsansvar?

Hvis det bliver konklusionen på det her forløb, må vi jo konstatere, at når en regering kommer og søger et mandat, så kan man ikke have tiltro til, at det efterfølgende vil kunne lade sig gøre at implementere på arbejdsmarkedet uden lovindgreb, og at det kan lade sig at gøre at undgå repressalier fra EU's side i sådan en sag.

Det vil sige, at den her sag rejser meget alvorlige principielle problemer med hensyn til frem-